

N:o 70.

Uppläst och godkänd hos Första Kammaren den 14 maj 1890.
 — — — — Andra Kammaren den 14 — —

Riksdagens skrifvelse till Konungen med förslag till förklaring af 17 kap. 6 § handelsbalken angående företrädesrätt till betalning för tionde.

(Lagutskottets utlåtande n:o 54.)

Till Konungen.

För afrad, *tionde* och all annan afgäld af fast egendom åtnjuter enligt 17 kap. 6 § handelsbalken, den företräde till samma jord, som den ränta eger, der den ej längre stått inne, än i 17 kap. jordabalken stadgadt är. Är gäldenär sjelf ej jordegare, njuter den, som afgälden eger, samma förmån i lösören.

Då genom löneregleringar, uppgjorda i enlighet med bestämmelserna i förordningen angående allmänt ordnande af presterskapets inkomster den 11 juli 1862, all *tionde*, vare sig tertial-, sinör-, fisk- eller qvicktionde, blifvit i nästan alla rikets församlingar utbytt mot bestämda afgifter, kunde det synas, som borde dessa afgifter utgå med samma förmånsrätt som den *tionde*, i hvars ställe de trädte. I brist af uttrycklig bestämmelse härom har emellertid lagskipningen icke gått i sådan riktning utan hafva domstolarne förklarat framställda yrkanden om förmånsrätt för dylika afgifter sakna stöd af lag.

Vid tiondens utbytande mot bestämda afgifter torde dock en sådan följd deraf, som berörda lagtillämpning innefattar, icke hafva varit afsedd. Billigheten synes också fordra, att presterskapet icke genom de efter år 1862 fastställda löneregleringar försattes i en sämre ställning i förevarande afseende än den, hvaruti det förut befann sig. Mistningen af dylika afgifter af fast egendom skulle ofta blifva för presterskapet högst känbar och möjligen i något fall kunna innebära förlust af större delen af ett års inkomst. För öfrigt skulle förlusten stundom drabba församlingen; ty om också den i 11 § af förordningen den 11 juli 1862 meddelade bestämmelse, att församlingens afgifter till presterskapet skola af utsedda uppborrdsmän under församlingens gemensamma ansvar till presterskapet aflemnas och redovisas, icke kan tydas derhän, att församlingen jemväl skall ansvara för sådana afgifter, som af de betalningsskyldige icke kunna utkrävas, så torde likväl åtskilliga löneregleringar vara så uppgjorda, att ett dylikt ansvar, på grund af löneregleringens ordalydelse, verkligen måste anses åligga församlingen.

På grund af hvad sålunda blifvit anfördt och då hvad Riksdagen anser i förevarande afseende böra gälla, på det närmaste ansluter sig till redan bestående lagstiftning, har Riksdagen, hos hvilken framställningar i ämnet skett, för sin del antagit följande

Förklaring

af 17 kap. 6 § handelsbalken angående företrädesrätt till betalning för tionde.

Härigenom förklaras, att med det i 17 kap. 6 § handelsbalken förekommande stadgande, att för afrad, tionde och all annan afgäld af fast egendom har den företråde till samma jord, som den ränta eger, der den ej längre stått inne än i 17 kap. jordabalken sägs, och att, om gäldenär sjelf ej är jordegare, den, som afgälden eger, njuter samma förmån i lösören, afses äfven det fall, att tionde, vare sig tertial-, smör-, fisk- eller qvicktionde, blifvit genom lönereglering utbytt mot bestämda afgifter.

Stockholm den 14 maj 1890.

Med undersätlig vördnad.
